ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: nezl. R. Y., zastoupené Mgr. Marcelou Valtrovou, advokátkou se sídlem Černošice, Školní 1238, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu Ústí na Labem ze dne 2. 8. 2004, čj. 14 Az 128/2004 - 24,

takto:

I. **Kasační stížnost se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 1. 2004, čj. OAM-1017/VL-18-P11-2003. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím nebyl stěžovatelce udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), a bylo rozhodnuto, že se ni nevztahuje překážka vycestování podle ustanovení § 91 citovaného zákona. Usnesení krajského soudu vycházelo ze skutečnosti, že stěžovatelka ve stanovené lhůtě nedoplnila své podání a pro tento nedostatek nebylo možno v řízení pokračovat.

Stěžovatelka v kasační stížnosti napadá výrok usnesení soudu o odmítnutí žaloby pro jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky

soudem, konkrétně, že soud vydal usnesení o odmítnutí žaloby na základě ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního. Nejvyšší správní soud podřadil uplatněnou námitku pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Uvedla, že soud aplikaci ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) odůvodňuje tou skutečností, že žaloba proti správnímu rozhodnutí, kterou podala dne 4. 2. 2004 neobsahovala žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Doplněným podáním, předaným k doručení soudu dne 24. 2. 2004, doplnila žalobu o konkrétní důvody, z nichž vyplývá, z jakých příčin považuje napadené výroky rozhodnutí za odporující zákonu. Z doplnění žaloby tedy vyplývají žalobní body. Žaloba včetně doplnění je kompletní a splňuje náležitosti § 71 odst. 1 s. ř. s. Dodává, že v jejím případě nejsou dány zákonné podmínky pro aplikaci tohoto ustanovení zákona. V případě doplnění žaloby o žalobní body, učiněném 5 dnů po lhůtě pro podání žaloby, se nejedná o neodstranitelný nedostatek řízení, pro něž by nebylo možné v řízení pokračovat. Bez dodatečné výzvy soudu učinila kompletní podání v souladu s požadavky ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s., a soudu tedy při projednávání věci nebránila žádná stěžovatelkou zaviněná překážka v tom, aby pokračoval v řízení a vzal v úvahu kompletní podání, tedy jak jeho formální část ze dne 4. 2. 2004 tak jeho konkretizující doplnění ze dne 24. 2. 2004. Soud tedy neměl dán objektivní důvod pro aplikaci ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Dodává, že při doplňování žaloby postupovala v dobré víře podle tehdejší soudem akceptované praxe týkající se doplňování žalob, z její strany tedy nedošlo zaviněním či nedbalostí k porušení procedurálních pravidel pro podávání žaloby k soudu. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; současně žádá o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na to, že kasační stížnost není datována, čímž je porušen § 37 odst. 3 s. ř. s. a domnívá se, že kasační stížnost nemá náležitosti podání podle § 106 odst. 1 s. ř. s. Popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i usnesení soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatelka chráněna před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a

pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že návrh na zahájení řízení o udělení azylu byl stěžovatelkou (resp. matkou jako zákonnou zástupkyní) podán dne 11. 3. 2003 a pohovor k důvodům návrhu byl proveden dne 13. 5. 2003 v p. s. Č. Ú. Zákonná zástupkyně uvedla, že život stěžovatelky byl ohrožen již od počátku příbuznými manžela, kteří nechtěli, aby stěžovatelku porodila. Uvedla, že se zpět vrátit nechtějí, protože by neměly kde žít, neměly by peníze, prostředky, neměly by nic. Žalovaný pak rozhodnutím ze dne 21. 1. 2004, čj. OAM-1017/VL-18-P11-2003 stěžovatelce azyl neudělil z důvodu nesplnění podmínek ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu.

Proti tomu podala stěžovatelka dne 4. 2. 2004 žalobu, ve které uvedla, že výrok rozhodnutí správního orgánu napadá v celém jeho rozsahu. Správní orgán na podkladě shromážděných důkazů nesprávně posoudil skutkový stav věci a na základě toho vydal rozhodnutí, které stěžovatelka považuje s ohledem na příslušná ustanovení zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, uvedená ve výroku rozhodnutí, za nesprávné. V závěru dodala, že odůvodnění žaloby učiní dodatečným podáním. Doplnění žaloby bylo předané k poštovní přepravě dne 24. 2. 2004 a krajskému soudu doručeno dne 26. 2. 2004, tedy bylo učiněno až po lhůtě 15 dnů od převzetí napadeného rozhodnutí, tedy po uplynutí zákonné lhůty k podání žaloby (§ 32 odst. 1 tohoto zákona), což ostatně stěžovatelka sama uznává.

Tvrzení stěžovatelky, že její podání mělo zákonem požadované náležitosti, nemůže obstát. Krajský soud, který správně zjistil, že její podání nemá všechny náležitosti podle ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. Pod písmenem d) cit. ustanovení je totiž jako jedna z nutných náležitostí žaloby uvedena identifikace tzv. žalobních bodů, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Význam co nejpřesnějšího uvedení žalobních bodů v žalobě vyplývá ze zásady dispoziční, kterou je řízení o žalobách ve správním soudnictví ovládáno a která znamená, že soud se při přezkumu správního rozhodnutí (s výjimkou taxativně stanovených případů) omezuje pouze na posouzení existence důvodů nezákonnosti správního

rozhodnutí, které žalobce dovozuje. Ze žalobního bodu ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pak musí být patrné nejen jakou právní argumentaci používá, nýbrž také o jaká skutková tvrzení se opírá. To platí zejména tehdy, je-li žaloba co do důvodů opřena o porušení těch procesních ustanovení ve správním řízení, která ukládají správnímu orgánu povinnost spolehlivě zjistit skutečný stav věci. Tvrzení stěžovatelky, že správní orgán na podkladě shromážděných důkazů nesprávně posoudil skutkový stav věci a na základě toho vydal rozhodnutí, které považuje s ohledem na příslušná ustanovení zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, uvedená ve výroku rozhodnutí, za nesprávné., nelze za dostatečně formulovaný žalobní bod považovat.

Pokud není v žalobě uveden řádným způsobem žádný žalobní bod, není v souladu s dispoziční zásadou možné takové podání ve správním soudnictví projednat a meritorně o něm rozhodnout, neboť soud není povinen, ani oprávněn za žalobce chybějící skutkové důvody dovozovat.

Ze zákona vyplývá, že žaloba musí obsahovat alespoň jeden žalobní bod (viz smysl 2. věty § 71 odst. 2 s. ř. s.). Pokud žádný žalobní bod žaloba neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z citovaného ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. Zákonem přitom není dána zákonná povinnost soudu v takovém případě vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován. Ostatně v tomto smyslu již Nejvyšší správní soud judikoval (viz rozsudek NSS čj. 2 Azs 9/2003 - 40 publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 113/2004).

K vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti, ve kterém poukazuje na skutečnost, že podání stěžovatelky není datováno, Nejvyšší správní soud uvádí, že se nejedná o vadu, která by znemožňovala přezkum tohoto rozhodnutí.

Důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. tak nebyl soudem shledán.

Za této situace Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka, která neměla v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovanému pak nad rámec běžných výdajů náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. prosince 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu